

comercialització dels productes de la muntanya –cacera i pesca– (pàg. 68), suprimir taxes i contribucions per a propietaris forestals (pàg. 92), privatitzar l'anàlisi de la contaminació industrial (pàg. 142), legitimar "l'autocontrol" en les empreses i les comunitats d'abocaments (pàg. 133) –és a dir, diluir-ne les responsabilitats–, finançar el sanejament de les indústries en sòl "consolidat" com a industrial, desenvolupar el "mercat d'emissions" contaminants (pàg. 226), mantenir les activitats econòmiques a l'Albufera (pàg.

233), i fins i tot les activitats turístiques...

El moviment ecologista és condemnat pel document presumptament liberal. Les persones que s'hi integren són ecologistes "de saló", uns catastrofistes que segresten la voluntat de les parts afectades... Davant d'aquests, el PP es proposa "vertebrar la societat civil". Bandejant els moviments socials –com ara els sindicats, dels quals no parla mai–, unes altres formes associatives o el moviment ecologista, el PP anuncia "conferències de consens entre les parts afectades", on tindran

un paper les "organitzacions no partidistes" (una curiosa traducció d'ONG). Aquestes parts afectades mai no s'identifiquen, llevat de les "associacions empresarials convencionals o agrupacions d'empresaris, formades expressament" o d'altres semblants. Les úniques sigles que hi apareixen són la CEOE. Tal vegada és cert que "la política ambiental dels darrers anys ha estat executada sistemàticament contra algú" (pàg. 33); per contra, la que el document proposa sembla adreçar-se *contra tots*. **Francesc J. Hernández**

El 'nostre' ja és al carrer

De la Rosa ja no és a presó. Fabià Estapé creu que la immediatesa del pagament de la fiança demostra que JR és un especialista en "enginyeria financera".

Portava de capa, fa unes setmanes, el tracte evidentment desigual entre la parella madrilenya –els galifardeus que vivien a Alcalá-Meco– i que eren els vells amos del rònc Baneito: Mario Conde Conde i Arturo Romani Biescas. Tots dos llestos; tots dos número u d'oposicions a advocat de l'estat. I varen sortir. Un bon dia el magistrat senyor Aguirre va considerar que la presó preventiva ja havia durat prou, i mitjançant el procediment de la "fiança" els va obrir les portes de la respectives cel·les. Ja no va ser necessari que Mario Conde donés lliçons d'aritmètica; jugués al mus, i tingués converses de la més exquisida qualitat. Pobre Wittgenstein! És ben cert que la sortida d'Alcalá-Meco de la parella madrilenya no va ser gratis: però al contrari la fiança va ser de 2.000 milions de pessetes per a Mario Conde Conde i de 1.000 milions de pessetes per a Arturo Romani. Molta gent –els ho juro– troben les quantitats petites si es recorda que el "forat" de Baneito fou de 605.000 milions de pessetes. No vull fer esment de les garanties hipotecades; de les signatures de les pobres criatures... El Codi Penal Processal no té entranyes.

Però avui el dia és d'una certa alegria. El "nostre", és a dir, Javier de la Rosa Martí ha sortit també amb fiança. La fiança és més reduïda que la de Mario Conde i igualada a la d'Arturo Romani. Aquí s'han donat una sèrie de circum-

De la Rosa. Ha pagat 1.000 milions.

tàncies que fan de la sortida de Brians (la nova presó de la Generalitat) un esdeveniment singular. Amb una rapidesa que ha meravellat tothom s'han trobat els mil milions de pessetes. I això estranya perquè els funcionaris judicials, encarregats pel jutge per cobrir les responsabilitats civils de Javier de la Rosa Martí superen els 13.000 milions de pessetes. Jo conec el resultat de les "pesquisicions" judicials: no arriben a 300 milions de pessetes, que sense ser una quantitat menyspreable van molt lluny de la xifra ja dita de més de 13.000 milions de pessetes.

Però això és poca cosa. Els funciona-

ris judicials s'han trobat amb una teranyina de societats, mediadores i intermèdies, que tapen l'objecte cercat: el patrimoni real de Javier de la Rosa Martí. I això, estimats lectors d'EL TEMPS succeïa mentre a Londres, capital d'Anglaterra, una cort composta de jutges amb perruca –recorden les pel·lícules de Charles Laughton?– feia de Javier de la Rosa Martí (quina coincidència!) subjecte d'una responsabilitat de 500 milions de dòlars, o si ho volen en pessetes de 65.000 milions de pessetes.

El "nostre" especialista en "enginyeria financera" té resposta per tot, o gairebé per tot. Els diners de Londres són una relíquida del que –obeint les autoritats kuwaitianes– va pagar a "altes autoritats"; qui fos una alta autoritat d'aquestes! Però ara el fet que ens ha deixat esmaperduts és la rapidesa amb què la gent que obeeix Javier de la Rosa Martí va poder trobar els 1.000 milions de pessetes de fiança (l'aval el va donar el Banc Popular, amb els interessos i amortitzacions pròpies del mercat); fons propers al banc parlen d'un contraaval que redueix a res el risc del banc. Més curiós és que avui –dijous– un grup de periodistes s'ha acostat a Javier de la Rosa Martí, cercant una entrevista: el "nostre" enginyer financer ha tret la cartera i els ha donat un bitllet de 10.000 pessetes perquè "puedan almorzar". En honor de la professió diré que el bitllet li va ser retornat. **Fabià Estapé**